

1

Na štai, jis sugrąžo.

Persibraukęs ranka juodus plaukus ir pasikasęs apžylusį smakrą Makas Holovėjus pasuko mersedesą į seną miškakirvį keliuką už mylios nuo akmeninių „Mėnesienos kalnagėrio“ – jo tėviui Džeimsonui Holovėjui priklausančios prabangios vilos ir kurorto – vartą. Šįkart namo grąžo ne nakčiai, ne pakeliui trumpai stabtelėjo, o ketino pabūti porą mėnesių. Taip, vien nuo tokio minčių griežų dantimis, jausmai gniaužė gerklę.

Makas išjungė variklį ir išlipo iš žemo, kvailai prabangaus sportinio automobilio. Užtrenkęs dureles prisivertė pakelti akis ir pažvelgti į vešlį geltonąjį pušų mišką virš jo stogo. Makas sunkiai nurijo seiles, panika spaudė gerklę. Visai nenorėjo eiti keliuku, netroško net žvilgtelti į tą vietą, kurioje apsivertė visas jo gyvenimas. Tą naktį jis neteko tiek daug: šeimos, pastovumo, Molės... – visko, kas svarbiausia.

Susikišęs rankas į kelnių kišenes jis prisivertė eiti, jautė, kaip vėsus vakaro miglos pirštai liečia veidą. Nenorėjo žiūrėti į nelaimės vietą, bet teks, jei ketino čia kurį laiką gyventi. Makas žingsniavo toliau, o lengvas pavasario vėjelis kedenų plaukus, plakė marškinius prie krūtinės ir pilvo. Po keleto minučių jis stabtelėjo ir apsidairęs suvokė bestovęs kaip tik ten, kur sunkvežimis nulėkė nuo kelio. Makas sunkiai rijo seiles. Tačiau neišgyveno tos nakties vykių nuo pradžios iki pabaigos, kaip bijojo, o tik išgirdo klyksmus ir variklio riaumojimą nuriedėjus sunkvežimiui.

Jis nesuvaldė sunkvežimio ir pykčio. Nesužūrėjo jaunesnio brolio, Grėjaus ir Treviso. O juk buvo vyriausias ir už juos atsakingas.

Ta vienintelė naktis prieš penkiolika metų baigėsi tragiškai. Jis tarėsi esąs neveikiamas, visi jie taip manė, tačiau ta naktis išmokė, kad neatsargumo pasekmės kartais būna itin baisios. Po to įvykio Makas retai besielgia spontaniškai ir niekada nesprendžia akimirksniu. Jam tapo gyvybiškai svarbu išlaikyti ramybę, šaltą protą ir viską laikyti savo rankose. Tokie dabar jo pagrindiniai principai, kompasas, kuriuo vadovaujasi.

Praeities ir tuometinių kvailų sprendimų pakeisti jis negalėjo, tačiau dabartį ir ateities planus – taip. Kad tai pavyktų, Makui reikėjo pamiršti praeitį, galvoti apie tai, kas vyksta čia ir dabar...

Kas buvo jo galioje...

Makas laikinai grąžo į Ašvilį ir „Mėnesienos kalnagėrį“, nes Džeimsonas, vyras, išgelbėjęs jį iš valstybės globos prieš pat aštuntąjį gimtadienį, neseniai po galvos smegenų sutrikimo visą savaitę praleido Ašvilio ligoninės intensyviosios terapijos skyriuje.

Džeimsonui buvo atlikta operacija ir dabar jis jau namie, tačiau keli artimiausi mėnesiai nulems ilgalaikę sveikatos būklę. Kad greičiau sveiktų, tėvis privalėjo vengti tampos, stengtis, kad nerimas netaptų pavojingas. O didžiausias streso šaltinis buvo „Mėnesienos kalnagėris“...

Grąždamas ten, kur pastatė automobilį, Makas žvilgtelėjo į dešinį pusę, itin prabangų Džeimsono kurortą – mažesnį ir ištaingesnį versiją garsiojo Biltmoro, jo artimo kaimyno, kuris buvo vos už kelių mylių į šiaurę. Abu kurortai šikrų Ašvilyje, Šiaurės Karolinoje, o pastaruosius septyniasdešimt penkerius metus „Mėnesienos kalnagėris“ buvo karalių ir politikų, išskirtinių Holivudo žymybių ir tarptautinių milijardierių prieglobstis.

Džeimsonas, iš akmens ir medžio pastatytos vilos savininkas ir vadovas, jau kelis dešimtmečius buvo „Mėnesienos kalnagėrio“ veidas. Bendravimas su žmonėmis jam suteikdavo energijos, jis žinojo kiekvieno svečio vardą. Tačiau šeši mėnesiai, o gal ir ilgiau, Džeimsonas negalės asmeniškai rūpintis svečiais.

Po ilgų ir karštų ginčų su broliais ir pačiu Džeimsonu jie galėję gale rado kompromisą: kiekvienas iš Džeimsono sūnų laikinai pagyvens „Mėnesienos kalnagėryje“. Makas – jis juk vyriausias – pasisiūlė būti pirmas, nors ir žinojo, kaip bus nelengva vėl pamatyti Molę. Bent jau tiek galėjo padaryti, kad ištaisytų savo padarytą žalą...

Makas žinojo, kad visko ištaisyti nepavyks, bet privalėjo bent jau pasistengti.

Bet, Dieve, kaip troško, kad Molė nebedirbtų „Mėnesienos kalnagėryje“ vadybininke ir nebegyventų greta.

Jis prisėdo ant automobilio sparno ir ištiesęs ilgas kojas pakraipė galvą, kad atpalaiduotų šįtempusį sprandą.

Su Mole susipažino anksčiau nei su Grėjumi ir Trevisu – savo broliais. Jam tuomet buvo aštuoneri, o jai, Džeimsono buhalterio dukrai, septyneri. Ją sužavėjo tankios šviesios mergaitės garbanos, degusi oda ir skaisčios, kerinčios žalios mėlynos akys.

Molė visiškai nebijojo Džeimsono, aukšto, stambiaus tamsiaodžio, visai nepanašaus jai smulkiai, piktai it velniakui biologiniam tėvui korėjietis, todėl ir Makui buvo lengviau priprasti prie naujojo tėvio, daugybės jo nurodymų ir taisyklių. Molė padedamas ir pats netrukus suprato, kad Džeimsonas tik loja, bet nekanda. Per kelis mėnesius jis nurimo, o paskui ir atsiskleidė.

Jis turėjo Džeimsoną, Molė ir pasijuto – pagaliau – mylimas ir saugus.

Po pusės metų šeima atėjo Grėjus, o dar po dviejų mėnesių Trevisas. Nors, kaip nuolat kartodavo Džeimsonas, jie atrodė skirtingai, – Džeimsonas ir Trevisas buvo afroamerikiečiai, Grėjus baltasis, o Mako tėvas kilęs iš Pietų Korėjos, – tačiau pirmą jo pavardę jį priklausyti jam, todėl visi buvo Holovėjai ir tapo viena šeima.

„Vairovė yra stiprybė, – sakydavo jiems Džeimsonas, – skirtumais reikia džiaugtis, o odos spalva nesvarbi.“

Džeimsonas, kaip Makas sužinojo vėliau, visada norėjo vaikų, bet taip ir nesutiko tinkamos moters, su kuria galėtų jį susilaukti. Išgirdęs, kaip sunku vyresniems vaikams susirasti nuolatinį namus, Džeimsonas pirmą Maką, kurio mama mirė jį gimdydama, o tėvas pametė sulaukus septynerių.

Makas suprato, kaip jam pasisekė. Tikėjosi, kad ir pats nebuvo labai blogas, jei Džeimsonas ryžosi sivaikinti dar du maždaug jo amžiaus berniukus.

Pirmaisiais metais, kai trys berniukai ieškojo savo vietos ir kelio naujojoje šeimoje, buvo nepaprastai sunku. Jie nemokėjo pasitikėti, bijojo nusivilti, buvo linkę pasikliauti tik savimi. Tačiau Džeimsonas tvirta ranka laikė vairą ir vedė juos per audras nuolat primindamas, kad jie dabar šeima, ir lai berniukai verčiau su tuo susitaiko.

Jie klausydavosi ir, nors nesiejami nė lašelio kraujo, nė vienos DNR gijos, tapo broliais pačia tikriausia šio žodžio prasme. Beveik dešimtmetį Makas turėjo tėvų ir du brolius, kurie – net neabejojo – dėl jo būtų jį mėsę.

Turėjo ir Molė – savo šiaurinę žvaigždę.

Jiedu tapo tokie artimi, kad santykiai peraugo į romantinius, – Makas žarė, kad tai buvo neišvengiama, – o paskutiniai keturi mėnesiai jam buvo patys laimingiausi. Jie juokdavosi, mylėjo ir kartu pažino seksualumą, buvo visiškai šitikinę, kad kartu liks visą gyvenimą.

Tada vykusio nelaimės išdraskė jo šeimą, atėmė geriausią draugą ir naująjį meilę...

Po avarijos šitikinę, kad nėra vertas nei šeimos, nei kokios nors meilės, taip pat ir Molė, jis chirurgo tikslumu nurūžė visus ryšius su Ašviliu ir viskuo, ką iki tol brangino. Taip norėjo nubausti save ir jam tikrai gerai sekėsi.

Daugelį metų jis buvo vaikšiojantis ir kalbantis emocinis skaudulys.

Makas pasitrynė veidą delnais, teko pripažinti, kad baigęs studijas galėjo susisiekti su ja ir elgtis bent jau mandagiai. Bet ne, buvo užsispyręs ir kvailas, ir dar išsigandęs, todėl metai bėgo, jis vengė kontaktų, o dabar jautėsi nutolęs nuo jos taip pat kaip ir nuo savo brolių. Jei būtų susisiekęs anksčiau, pasistengęs atkurti ryšius, laukiantis susitikimo nebūt toks nejaukus kaip dabar.

„Mėnesienos kalnagėbris“ buvo Molės namai turbūt dar labiau nei Mako. Ji čia gyveno maža, dirbo Džeimsonui paauglystėje ir buvo pati mėgstamiausia jo mergytė, dukrelė, kurios neturėjo.

Dabar ji – „Mėnesienos kalnagėbris“ vadybininkė, o kadangi Makas ketino perimti Džeimsono pareigas kurorte, su buvusiu drauge ir mylimąją teks dirbti ranka rankon.

Su moterimi, kuri ketino pasirinkti savo žmoną ir vaiką, kuri kadaise norėjo, motina.

Absoliučiai tobula.

Makas sėdo į automobilį, paspaudė prietaisų skydelyje starto mygtuką, bet, užuot pajudėjęs, sėdėjo ir spoksojo į emblemą ant variklio dangčio, jautėsi nervingas, šitampas – nė kiek nepriminė šaltakraujos susitvarkymo verslininko, koks paprastai būdavo. Troško tik sugrąžti į Nešvilį.

Ašvilis, „Mėnesienos kalnagėbris“, Džeimsonas ir Molė reiškė pokyčius, o Makas nieko nenorėjo keisti, jau susikūrė gyvenimą ir mėgo jį kaip tik tokį.

Tačiau jautėsi skolingas Džeimsonui. Padarytą viską dėl žmogaus, kuris jam suteikė pastovumą ir užtikrino saugumą, mylėjo ir davė šeimą, kai Makui to labiausiai reikėjo.

Tuoju turėjo susidurti jo praeitis ir dabartis...

Makui labiau nei kada nors anksčiau reikėjo išlaikyti savitvardą.

∞

Mol? Haskel stovėjo prie savo kabineto lango trečiame aukšte ir žvelgė į keliuką. Buvo gavusi trumpą Mako žinutę, kur jis informavo atvažiuosiantis šį rytą, ir Mol? dabar barė savo besidaužantį širdį ir perdžiūvusių burnų.

Jis išvažiavo prieš penkiolika metų, juk jau turėtų būti jį pamiršusi. Susiraukė ir mintyse sau pliaukštelėjo. Aišku, kad pamiršo, savaime suprantama – viskas baigėsi. Tikrai neleis sau nieko kito, tik jį pamiršti.

Tačiau Džeimsono pakeisti sugrįžtantį Maką gali sujaukti jos verslo sumanymus – Mol? neleis šiam paveikti jos ar širdies jausmų! – ir sugriauti planus atgaivinti kurortą.

Prieš pat ligą Džeimsonas buvo pažadėjęs su ja susitikti ir išklausyti pasiūlymus, kaip paversti „Mėnesienos kalnagėvę“ svarbiausiu Pietų traukos tašku, tačiau jie taip ir nespėjo pasikalbėti: Džeimsonas susmuko ir be sąmonės buvo skubiai išvežtas į ligoninę. Smegenų sutrikimas – dar vienas žodis, vartojamas norint išvengti aneurizmos termino, – baisiai gėsdino Molą, ji pajėgė galvoti tik apie tai, ar jis pasveiks, ar ne. Dabar, kai pavojus praėjo, ji galėjo visą dėmesį skirti Džeimsono numyltam verslui.

Džeimsonas buvo lyg Molos mokytojas, antrasis tėvas, žmogus, kurį ji mylėjo, kuriuo žavėjosi ir pasitikėjo, dėl Džeimsono būtų padariusi viską, taip pat ir atnaujinusi jo kurortą.

Tačiau tik kaip „Mėnesienos kalnagėvė“ vadybininkę ji neturėjo nei tiek valdžios, nei finansų, kad galėtų pradėti ryžtingus ir visą apimančius pokyčius. Jai teks – fui – leidimą įgyvendinti savo planus gauti iš, pasak „Forbes“, vieno genialiausio šalies verslininko, vyriausio Džeimsono sūnaus Mako Holovėjaus.

O Makas pats buvo lyderis, nelinkęs sekti paskui kitus, vizionierius, mąstantis eiti savo keliu, todėl galėjo gerokai apgadinti Molos planus.

Mol? tyliai sumurmėjo, paskui sunkiai atsiduso. Makas jį jau suerzino, o juk dar net neatvažiavo.

Ne, tai ne visai tiesa, ji ant Mako pyko nuolat. Tiesiog šiuo metu dar smarkiau.

– Neleisiu jam stoti man skersai kelio.

– Kalbėsi su savimi, Mole?

Mol? atsigręžė ir pamatė į kabinetą įėjusį savo geriausią draugą. Jiedvi susipažino būdamos dešimties ar vienuolikos, kai turtinga Rudenės šeima dvejus metus iš eilės atostogavo kurorte. Trečius metus jie nebesugrįžo ir mergaitės tik apsikeisdavo atvirukais, kol sulaukus paauglystės draugystė išblėso. Prieš dvejus metus Rudenės tėvas, žymus Holivudo režisierius, įsivėlė į skandalą, todėl pasprukusi iš Los Andželo mergina įsikūrė „Mėnesienos kalnagėvėje“ – tapo vietine nepriklausoma vedybų planuotoja. Merginą draugystė vėl įsižiebė iš naujo ir šiuo metu Rudenė kurorte rengė visas vestuves bei kitas šventes dalydamasi su jais pelnu, taip pat jau savarankiškai organizuodavo visus Ašvilio pokylius.

Rudenė pasitaisė ant nosies juodus akinius ir priėjusi prie lango uždėjo ranką Molei ant nugaros.

– Gerai jautiesi? – tyliai paklausė.

Aišku, kad gerai. Lyg ir.

Mol? šmeigė akis į Dega paveikslo kopiją ant sienos priešais. Jame pasilenkusi balerina vilkėjo pėstisijoną, avėjo puantus. Paauglystėje Mol? buvo gera, daug žadanti šokėja, bet baletą seniai, be viso kito, prarado.

– Nelabai, – tyliai prisipažino ji. Apsisukusi prisėjo ant medinės palangės ir gėžtelėjo. – Man skaudu, kad nors dirbu čia visą gyvenimą, išskyrus studijas universitete, Džeimsonas vis tiek mano esant reikalinga įkišti savo sąnusus, kurie viską prižiūrėtų.

– Gal Makui užteks ir savo paties darbų, – spliojo Rudenė.

Molos širdyje įsižiebė viltis.

– Galbūt. Gal broliai pažadėjo Džeimsonui pabūti čia tik dėl to, kad šis nepersidirbtų. Juk žinai, koks jis gali būti nenumaldomas.

Mol? pakreipė galvą ir pažvelgė į gražias savo kabineto lubas, bandė suvokti užplūdusius prieštaringus jausmus. Nerimavo dėl Džeimsono, nervinosi dėl artėjančio susitikimo su Maku po penkiolikos tylos metų, širdo negavusi leidimo tvarkytis „Mėnesienos kalnagėvėje“ savo nuožiora ir bijojo, kad paklydęlis Džeimsono sūnus žengs čia ir apvers aukštyn kojomis visą jos tvarkingai suręstą pasaulį.

– Ar man leidžiama tebepykti, kad Makas mane pametė? – paklausė Mol? Rudenės, nes taip, ji tebegrieždant.

Rudenė susiraukė.

– Mole, tai nutiko labai seniai. Jūs buvote vaikai. Nutrūksta devyniasdešimt procentų paauglių santykių.

Žinoma, bet Makas buvo jai ne šiaip eilinis paaugliškas susižavėjimas. Prieš tapdamas Molės vaikinu ir pirmu meilužiu, jis buvo jos geriausiu draugu. Jos užuovėja, vieninteliu žmogumi be Džeimsono, kuris ją palaikė.

Kai Makas netarėsi nė žodžio ir nieko nepaaiškinęs išvažiavo, Molė liko sugniuždyta. Tie mėnesiai po jo išvykimo buvo patys vienišiausi gyvenime ir prisidėjo prie to, kad ji priėmė patį blogiausią sprendimą per septyniolika metų, padarė klaidą, kuri tebepersekiojo iki šiol.

– Pasakok, Mole, – paliepė Rudenė.

Ką ji dar galėtų papasakoti? Rudenė žinojo, kad Molės tėvas buvo klastingas Džeimsono finansų direktorius. Žinojo ir istoriją su Maku. Kaip Molė su šeima buvo priversta išvažiuoti iš „Mėnesienos kalnagėrio“ vos sulaukusi trylikos ir kaip ši vieta jai reiškė viską ir visus, ką labiausiai vertino.

Tačiau Rudenė nežinojo apie jos nusikaltimą.

– Dirbti kartu su Maku bus labai nejauku, nemalonu. Makas buvo sugręžęs aplankyti Džeimsono, bet nors aš dirbu ir gyvenu jiems priklausančiuose namuose, niekada nesusisieki su manimi ir neatsiprašė, kad prapuolė, neatsakė milijonų žinučių ir elektroninių laiškų, kuriuos jam siunčiau, nei ką piktas balso žinutes, kurias palikau.

Molė niekuomet neatleis, kad Makas elgėsi su ja kaip su vienkartinio daikto: panaudojo ir išmetė.

Gana jau, kad taip elgiasi jos šeima.

Apie vaikystę galėtų daug pasakoti. Bet dabar ji pasitikinti, užtikrinta, ryžtinga ir ambicinga. Molė išties pečius.

– Aš susitvarkysiu su Maku Holovėjumi.

– Gerai. Kaip? – paklausė Rudenė.

Molė suvokė, ko Makas iš jos tikisi. Jis pasirengęs tiradai. Vaikystėje ir paauglystėje ji išsakydavo kiekvieną kilusią mintį, buvo atlapaširdė, ir Makas manys, kad ji tokia tebuo.

Molė nenorėjo būti nusėjama.

– Elgsiuosi su juo taip, kaip su bet kuriuo kitu darbuotoju ar viršininku, – atsakė Molė savo draugei. – Būsi mandagi, draugiška, bet abejinga ir, svarbiausia, profesionali.

Lenkti Rudenės antakiai pakilo.

– Manai, kad pavyks? – paklausė abejodama.

Aišku, kad pavyks. Molė tikėjosi. Stengdamasi atrodyti pasitikinti savimi, Molė linktelėjo.

– Vieni niekai.

Rudenė paplojo jai per petį.

– Na, netrukus sužinosi, mieloji, matau keliuku atvažiuojant automobilį.

Laikas.

Molė atsakydama apkabino draugę, giliai kvėpavo ir išėjusi iš kabineto pasuko link ankštų ir nuobodžių darbuotojų laiptų. Sename, erdviame dvare, kurio dviejuose dideliuose sparnuose gyveno daug svečių, buvo didžiuliai laiptai, tačiau darbuotojams, kurie turėjo išlikti diskretiški, teko naudotis siaurais laipteliais pastato gale.

Molė vienu iš slaptų praeivių – 1930-aisiais pirmieji dvaro savininkai buvo kvėpavo savo turtingiems draugams nelegalų barą ir slaptais tuneliais gabeno draudžiamą alkoholą – pro slapto durėles išėjo į prabangų vestibulą. Pamojusi registratore dirbančiam Hariui, ji nuėjo per salę, kurios centre buvo spėdingi laiptai, stabtelėjusi kiško tulpę didžiulį šviežią gėlių puokštę.

„Mėnesienos kalnagėris“ priklausė Džeimsonui, bet emociškai buvo ir jos. Baigusi universitetą Molė grįžo dirbti Džeimsonui, nes jautėsi kalta – ir tebesijautė, tačiau šiuo metu nebuvo kitos vietos, kur taip norėtų būti, kaip tarp storų šio pastato sienų, kur pilna senienų ir sidabro, meno kūrinių ir antikvarinių retenybų. Jai patiko prabangūs kambariai, gyvenamasis apaugęs pastatas, plačios vešlios pievos ir nuostabus ežeras – tikras šios vietos lobis.

Molė išėjo į lauką ir stebėjo, kaip matinis, juodas, žemas sportinis automobilis rieda ilgą, medžiais apsodintą įėjimą. Molė susiraukė, žiūrėdama į plačią šėšėlį prie vairo.

Makas sugręžė.

Molė nurijo jaudulį.

Ji gyveno toliau, privalėjo. Juk nesiilgojo jo pastaruosius penkiolika metų, dėl Dievo meilės! Turėjo ir kitų vyrų, nedaug, bet tikrai eidavo į pasimatymus. Tačiau nė vienas nesugebėjo pavergti jos širdies. Jei atvirai, širdį ji nieko nešileido. Buvo visai patenkinta gyvendama viena.

Be to, buvo linkusi išvengti dram?, kuri? gyvenime sukelia vyrai, – a?i?, nebenoriu.

Makas sustojo ir užgesino riaumojant? automobilio varikl?. Mol? giliai ?kv?p? ir užkišusi rankas už nugaros tvirtai sun?r? pirštus. Vyl?si esanti ?sik?nij?s dalykiškumas ir draugiškumas, reiškiantis oficial? pasitikim? atvykus ? „M?nesienos kalnag?br?“ , bet nebuvo ?sitikinusi.

Juk tai buvo vyras, kur? ji vis dar mielai pervert? sur?dijusia šakute.

Atv?sk, Mole. Tai nutiko labai seniai.

Makas išlipo iš automobilio ir Mol? kietai sukando dantis, kad liežuvis neiškrist? ant žem?s.

Aštuoniolikmetis Makas buvo liesas ir aukštas, ilgomis gal?n?mis ir nesutramdomais plaukais, kiek nerangus ir išsiblaškęs. Dabar atrod? visai kitaip.

Mol? pakreip? galv? ir nuži?r?jo vyr?, kuris taip ilgai jai buvo svarbiausias. Berniuko, kur? pažinojo, nebeliko, dabar prieš j? stov?jo tikr? tikriausias vyras. Kadaisė neklusn?s plaukai meistriškai stilingai nukirpti, juodi kaip naktis Šiaur?s Karolinos miškuose. Jis paveld?jo kor?jie?io t?vo išvaizd?: akys – gilios, juodai rudos, ir veido forma nepakito, ta?iau švelnus, gundantis šereli? šeš?lis ant smakro buvo naujas.

Ta?iau labiausiai pasikeit? k?nas. Ankstyvoje paauglyst?je Makas užaugo iki šeši? p?d?, bet visada buvo liesas. Dabar tapo stambesnis, pe?iai ir kr?tin? platesni, šlaunys didesn?s. Ryški? raumen? nepasl?p? balti marškiniai, v?jas priplojo juos prie pilvo, plokš?io, kieto ir, jos ?sitikinimu, labai raumeningo.

Akivaizdu, kad Makas sportavo. Sunkiai ir dažnai.

Skanutis.

Mol? pajuto karšt? tarp koj?, ?m? dilg?ioti speneliai, ji nurijo seiles, kuri? staiga prisikaup? burnoje. Skanutis? Rimtai, Haskel? Jis tikrai labai patrauklus vyras ir, po galais, šiandien Mol? tebesižav?jo Maku lygiai taip pat kaip paauglyst?je. Ta?iau tuomet buvo naivi, patikli mergait?, o dabar žinojo, kad tarp sekso ir meil?s tvyro praraja, kad jie paprastai nevaikš?ioja susikib? už rank?. Ji dabar sugeb?jo g?r?tis išvaizdžiu vaikinu, ta?iau suvok?, kad tai gryniausia biologija. Žinojo, kad jai ir visoms kitoms pasaulio moterims lemta ieškoti stipriausio, geriausiai atrodan?io vyro, turin?io puikius genus, kuriuos gal?t? perduoti savo vaikams.

A?i? Dievui, ji užaugo, šiuo metu jai sužav?ti nepakaks karšto k?no ir gražaus veido.

Makas neskub?damas j? ?vertino, o kai gal? gale pažvelg? ? akis, jo veidas buvo visiškai neperskaitomas – Mol? tik?josi, kad ir jos toks pat.

– Labas, Mole.

Dieve, netgi jo balsas gilesnis, seksualesnis, kaip gerai išlaikytas raudonasis vynas.

Mol? pakreip? galv?, bet iš vietos nepajud?jo susierzinusi, nes keliai staiga pasidar? tarsi žel?.

– Makai.

Makas susikišo rankas ? juod?, dizainerio kurt? kelnį kišenes ir ap?j?s automobil? sustojo laipt? apa?ioje. Pažvelg? ? Mol? ir užsimerk?.

– Ketinu tuojau aplankyti Džeimson?... ar prieš ten eidamas tur??iau k? nors žinoti?

Mol? suprato, kod?l jis klaus?, juk žinojo, kokie jie su Džeimsonu artimi. Ji kilstel?jo pet?.

– Jis suirz?s ir reiklus. Š? ryt? atleido dar vien? slaugytoj?.

Mako veid? užtemd? nusivylimas.

– Kelint? jau?

– Slaugytoj?? Vien? ši? savait?. Dvi pra?jusi?.

Pla?iu delnu Makas persibrauk? vos banguotus plaukus.

– Jam reikia slaugytojos, Mole. Jis negali elgtis kaip panor?j?s.

Išgirdusi jo balse priekaišt?, Mol? išpoškino:

– Ei, stengiuosi stropiai priži?r?ti ir kurort?, ir t? vyr?. Galiu tik tiek, bet ?tikinau dabartin? slaugytoj? pab?ti ?ia, kol tu atvažiuosi. Jam reikia išmokti priimti pagalb?, arba, dar geriau, rask slaugytoj?, kuri jo apr?kta nepal?žt?.

– Jis juk nerimtai. Tik yra nusivyl?s.

Mol? d?btel?jo suirzusi, kad jai skaito paskaitas apie vyr?, kur? pažinojo ir myl?jo vis? gyvenim? ir su kuriuo dirbo nuo pat universiteto baigimo. Žmog?, kur? ji, deja, išdav? pra?jus keliems m?nesiams nuo Mako išvykimo iš „M?nesienos kalnag?brio“ ir Ašvilio.

Negalvok dabar apie tai, Mole.

Supykusi, kad leidosi suerzinama, ji prisivert? nusišypsoti.

– S?kmingai atvažiavai? – paklaus?, bet net ir pa?iai balso tonas pasirod? dirbtinis.

– O tau tikrai r?pi?

N? trupu?io, paman? šypsodamasi. Mako akys susiaur?jo, galva kryptel?jo ir jis pažvelg? ? virš?, ? trijų aukšt? pastat?, apaugus? vešliomis geben?mis. Kaip ir ji, Makas užaugo jo šeš?lyje. Jis gyveno netoliese, Džeimsono namuose, o ji iki trylikos – senajame vadybinink? name, esan?iame už vaismedži? sodo pa?iame sklypo gale.

Mol?s atmintyje lyg dideliame ekrane žybtel?jo vaizdas dar mažo Mako, gal aštuoneri? ar devyneri?, ži?rin?io ? dvar? tokiu pat žvilgsniu: nustebusiu ir susižav?jusi, tarsi nesuprantan?iu, k? jis ?ia veikia. B?gant metams ne kart? mat? tok? jo veid? – tarsi vis dar netik?t? turintis teis? „M?nesienos kalnag?br?“ vadinti savo namais.

– Apsistosi Džeimsono name? – paklaus? ji.

Makas, rod?si, nurijo r?gš?i? citrin?.

– Jis nebeturi slaug?s, tad, manau, laikinai teks.

Mol? prisimerkusi pažvelg? ? j?. Kai buvo vaikai, Makas rijo kiekvien? Džeimsono žod?, o šis nesidrov?davo jiems pasakyti ir parodyti, kaip labai myli savo s?nus. Džeimsonas buvo griežtas, bet teisingas. Mol? – viena seniaus? Džeimsono darbuotoj? (laikiniai dirbo nuo keturiolikos, o nuolat nuo dvidešimt dvej?) – irgi mat?, kaip broli? nesantaika paveik? jos viršinink?. Džeimsonas vis dar sugeb?jo b?ti tobulu šeimnininku, žaviu vilos savininku, ta?iau Mol? pasteb?davo akimirk?, kai jo li?desys buvo beveik ap?iuopiamas.

Gerai jau, Mol? buvo linkusi prisigalvoti, ta?iau atrodydavo, kad Džeimsono nuotaika veikia vis? kurort?. Kai jis jausdavosi linksmas, džiugios nuotaikos, visa, regis, švyt?davo, visada švar?s langai blizg?jo, o geben?s šokdavo. Atrod?, kad kurortas mirg?davo spinduliuodamas šeimnininko žvalumu. Kai Džeimsonas buvo nusivyl?s ar supyk?s, viskas tarsi susitraukdavo, akmenys atrodydavo šaltesni, o mediniai r?mai ir durys – nuobod?s.

Molei vila tur?jo savit? charakter? – lyg pamišusi, turtinga, dievinama senyva tetul?, apie kuri? visi lakst? ratais. Na, bent jau ji ir Džeimsonas. Visi Holov?j? berniukai seniai juos paliko. O ji ir Džeimsonas nenor?jo gyventi niekur kitur, tik ?ia. Vien? dien?, kai Džeimsonas išgirs, k? ji iškr?t?, teks išvykti, bet dar ne šiandien.

– Aš ne slaugytojas, – tar? Makas, sugr?žindamas Mol? ? pokalb?, – bet šiek tiek pagyvensime kartu, tur?sime galimyb? pasivyti praleist? laik?.

Mol? mostel?jo ? puošnias duris už nugaros.

– Man reikia gr?žti ? darb?, tu, neabejoju, nori pamatyti Džeimson?. B??iau d?kinga, jei perimtum kitos jo slaugytojos paieškas. Galb?t rasi žmog?, kuris pasiliks ilgiau.

Nes, po galais, jis tikrai ?ia neužsibus.